

כוחו של השלום והגברתה למחנכים

2

הקח קרח דוד צהר דוד קחה דוד לך ודלו ואלים בני אליהם ואין טו
דוד שלח בני ראובן: וקמו לסגור משה ואנשים מבני ישראל חמשים
וימאנים ושיא ענה קרא מועד אנשיים: והקילו על משה ועל
אהרן ויאמרו אליהם רב לכם פי כל העדה כלם קדושים וכתובכם
יהיה ומדוע תחנשו על קהל יהוה: וישמע משה וסל על פניו:
ודבר אל קרח ואל כל עדתו לאמר בקר ידע יהוה את אשר
לו ואת הקדוש והקריב אלי ואת אשר יבחר בו יקריב אליו: ואת
עשו קחיו לכם מחמות קרח וכל עדתו: ותגו בקו ואש ושימם עליהם
קטרת לסגור יהוה מחר והיה האיש אשר יבחר יהוה הוא הקדוש
רב לכם בני לך:

2

לאור חציך יהלכו מלכו שעלו שמש וירח לובלו אמרו לפניו רבשען אם אתה עושה דין לבן עמרם נצא ואם
לא לא נצא עד שזק ברם חצים אמר להם ככבודי לא מוחם ככבודי בשר ודם מוחם והאידן לא נפק
עד רמחו להו

שם ספרים (1)

10

ויאמר משה קואת תדעו פני יהוה שלחני כח
לעשות את כל המצוות האלה כפי לא מלכי: אם יכמות כל האדם כח
ימתו אלה ויסקדת כל האדם: וקד עליהם לא יהוה שלחני: ואם ל
בראיה יברא יהוה וסצחה האדמה את סיה ובלעה אתם ואת כל
אשר להם וירדו חיים שאלה וידעם כי נאצו האנשים האלה את
יהוה: ויהי ככלתו לדבר את כל הדברים האלה ותקבע האדמה לא
אשר מחמיהם: ותפתח הארץ את סיה ותבלע אתם ואת בתיהם לב
ואת כל האדם אשר לקרח ואת כל הרבשען:

כוחו של השלום

3

ירם עמו וכולם - לעיל מיניה כחכ
ותקע ארץ בשעה נקיעה הארץ
שנבלע בקרקע שמש וירח על
לוחו רקיע שמש וכל ואמרו להקב"ה
חס וי אלה עשה דין לכן עמרם
מקרח ועדתו: לא נלל ונלר
לשולם: ככבודי לא פסיס - סברי
בכל יום מלכי מורח ומערב בשעה
שמניחן כתיבין בראש משמחים
לחמה: וסאידנל לא נפקי עד
דמטו למטו. סך גור עליהם המקום
ק שמעתי לאל והאידן לא נפקי
מחצת שרלו שהקמיד הקב"ה על
אלא מיחה לכבודו עד רמחו להו
לא נפקי שחט לכבוד המקום על
כפי ארס שממחים לשמש וירח:

ח (2)

4

ויהי ממחרת ויבא משה אל אהל העדות והנה פרח משה
כי אהרן לבית לוי ויצא פרח ויצץ ציץ ויגמל שקדים: ויצא משה
את כל המטת מלפני יהוה אל כל בני ישראל ויראו ויחזו איש
מטהו:

כוחו של השלום

5

(כג) ויוצא פרח, סימן לפרחי כהונה שעתידין לצאת ממנו.
ויצץ ציץ, סימן שיצאו ממנו כהנים נושאי נור ציץ הקודש.
ויגמול שקדים, סימן שיצאו ממנו כהנים שוקדים על עבודתם,
כדאמרין³⁹: כהנים זריזים הם. חז"ק: הא דאמרין במסכת
אבות⁴⁰: ואף מטהו של אהרן שקדיה ופרחיה שהן מן הדברים
שנבראו בין השמשות דערב שבת בראשית.

ח (2)

6

הנו רבנן *עשרה דברים
נבראו בערב שבת בין השמשות ואלו הן באר וזמן וקשת הכתב
והמכתב והלווחות קברו של משה ומערה שעמד בה משה ואלוחו
פתוחה פי האהרן ופתוחה פי הארץ לבלוע את הרשעים ויש אומרים
אף מקלו של אהרן שקדיה ופרחיה

שם ספרים (3)

7

וגזר הקב"ה
על המקל ונמצא עליו שם המפורש שהיה בציץ,
שנאמר (להלן שם) ויצא פרח ויצץ ציץ, והפריח
בו כלילה ועשה פרי וכו', ואותו המטה היה ביד
כל מלך ומלך עד שחרב ביהמ"ק ונגנז, ואותו
המטה עתיד להיות ביד מלך המשיח במהרה
בימינו שנאמר (תהלים קי, ב) מטה עוזך ישלח ה'
מציון רדה בקרב אויביך.

8

ושליכו איש מטהו ויהיו לתנינים ויבלע מטה אהרן י
את מטתם: וחזק לב פרעה ולא שמע אליהם כאשר דבר י
יהוה:

כוחו של השלום

14

*אע"פ שנחלק ב"ש
וכיה כצרות ובארוות בגם ישן ובספק
אשת איש ובמגרש את אשתו ולנה עמו
בפונק בכסף וכשה כסף בפרוטה וכשה
פרוטה לא נמנעו ב"ש מלישא נשים מכיח
הלל ולא ביה מכיח שמאי ללטרך שחכה
וריעוח נהגים וה כוה לקיים מה שנאמר
האמח והשלום אהבו

שם ספרים (1)

15

ויאמר משה קואת תדעו פני יהוה שלחני כח
לעשות את כל המצוות האלה כפי לא מלכי: אם יכמות כל האדם כח
ימתו אלה ויסקדת כל האדם: וקד עליהם לא יהוה שלחני: ואם ל
בראיה יברא יהוה וסצחה האדמה את סיה ובלעה אתם ואת כל
אשר להם וירדו חיים שאלה וידעם כי נאצו האנשים האלה את
יהוה: ויהי ככלתו לדבר את כל הדברים האלה ותקבע האדמה לא
אשר מחמיהם: ותפתח הארץ את סיה ותבלע אתם ואת בתיהם לב
ואת כל האדם אשר לקרח ואת כל הרבשען:

ש' לדייק בלמדו חיה מחלוקת שהיא לש"ש ומה שאלה הרבה מחלוקת שהם לש"ש וגם קשה הדיוקים דקממר כגון מחלוקת שהיא והלל משמע הא זולת דוגמא הלז היו לש"ש ולח"ש קחמר שלא לש"ש מחלוקת קרח ועדהו משמע זולה זה הכל לש"ש וקשה חכדי גבל בש"ש כל מהל קה יהיה מה שיהיה הנה"ל מפחה וחומר שהיא לש"ש ולמזוס גדולה להכניע בוגדים ולשבר זרוע ומה וכהנה דברים רבים כללו של דבר אין לך מחלוקת שהין ינה"ר משהו וחומר שכל הוונה לש"ש וה"ו-לומר- על מחלוקת שיהיה שלא לש"ש רק ה"ב במה ידוע חיפוח האמת ר"ס היה בלמח- לש"ש הו לא בזה"ל ידוע הו המחלוקים ובעלי ריבוח הם זולת הדבר שהלקי בו ומגדים זה לזה הם חויבים גמורים בלב ופסק זהו אוח שמחלוקתם לש"ש חבל הם חויבים ונפרים בנה"ל זה לזה ע"י מחלוקת זהו שלא לש"ש והיה"ל השכן בקובץ והו הסיומן מכרו לנו חכמי משנה חיזה מחלוק' שהיא לש"ש כי בכל מחלוקת הומרי' שהיא לש"ש אמרו כמחלוקת שמאלי והלל שהבזו זה לח זה ובכדו זה חיה זה הנה"ב' ונשימים זהו אוח שמחלוקתם לש"ש אבל במחלוקת קרה ועדהו שהיו נופרים חיבה ופגלה וכינים יכילוהו למשה וכדומה זהו שלא לש"ש

הדוא דהיה קאמר
אזיל טוביה רשמע ואריש חלפה כישתיה מאה איל שבואל לרב יהודה
קרא כתיב פטר מים ראשית מרון ריש מאה דיני

22) 22) 22)

טובים דשמע
ואדיש - אשכיו שמוע חרפתו ואומק
ומרגיל בכך ואדיש כמו דדש דש
(גיסין דף טו): **מלפוס בישתיה מאה**-
הלט להם בשחיקתו מאה רעוח שהיו
באוח עליו על ידי החגר: **פטר מים**-
המחלילי (מדון) ושוחח בקטטה הוא
חחלח מאה דיני: **מדון** - טטריקון
מאה דיני ל"א מדון בנימטריח מאה:

27) 27) 27)

כתיב לא תקום ולא תטור את בני עמך.
היך עבידא הוה מקמע קופד ומחת סכינא לידוי
תחזור ותמחי לדידה.

א בימי ר"ג רבו האפיקורסין בישראל והיו מצוים לישראל ומסיתין אותן לשוב מאתרי השם. וכיון שראה שזו גדולה מכל צרכי בני אדם עמד הוא וביח דינו והתקין ברכה אחת שתהיה בה שאלה מלפני השם לאבד האפיקורסין וקבע אותה בחפלה כדי שתהיה ערוכה בפי הכל.

16) 16) 16)

25) 25) 25)

חומך צטר וירד הסכין לחוך ידו וכי תעלה על הדעת שינקוס מידו ויתחוך ידו השנייה על שחכה הראשונה כן הדבר הזה כיון שכל ישראל גוף אחד הן דין הוא שלא ינקס מחצירו שהוא כנוקס מגופו:

קרבן העדה 12

ולמלשינים אר תהי תקותי וכל הרשעה קרנע תאכה וכל איביך קהרה יכרתו והודים קהרה תעקר ותשבר ותמער ותקניע בקהרה בימיט. ברוך אתה יי שבר איבים ומקניע ודים:

17) 17) 17)

26) 26) 26)

וישם מראשותיו עשאן¹⁰
כמין מרוב סביב לראשו שהיה ירא מפני חיות רעות. התחילו מריכות זו עם זו. ואת אומרת: עלי יניח צדיק את ראשו. ואת אומרת: עלי יניח. מיד עשאן הקב"ה אבן אחת¹¹. וזהו שנאמר: ויקח את האבן אשר שם מראשותיו (פסוק יח).

כפי 23א

27) 27) 27)

ויקח מאבני המקום, כתיב ויקח מאבני המקום, וכתיב ויקח את האבן (א"ר יפתק מלמד שנתקבצו כל אבנים למקום אחד, וכל אחת ואחת אומרת, עלי יניח צדיק זה ראשו תנא וכולן נבלעו כאחד. גרין 3א)

וידבר יהוה אל-משה ואליהרן לאמר:
הגדלו ממוך העדה הזאת ואכלה אתם פרגע:

18) 18) 18)

אמר רבי אבא בר כהנא דוון של דור כולם צדיקים היו ועי' שהיה להן דילטורים חיו יוצאים במלחמה ודו נפלים הוא שדבר דוד יפשי בתוך חמלים לבאים אשכבה לחרמים נפשי בתוך לבאים זה אבנר ועפשא שהיו לבאים בתורה אשכבה לחרמים זה רואי ואחיתופל שהיו לחרמים אוי' לשון הרע אבל דודו שה אהב עובדי ע"ז היו ועי' שלא היה להן דילטורין היו יורדים לטחמה ונצאזין הוא שעבדוהו אמר דאליח' הלא הגר לארנוי אשר עשיתי כהרוג איזבל את נביאי ה' ועי' ואבכלם¹² חס וחס אמ יחס למה מים אמ מים יטה דחם אלא סלמד שהיו המים קשים לו לחביא יותר מן החם ואליהו סכרו כור הרמל יאני נותרתי נביא לבדי לה' וכל עמא ידעין וזה ספרסמן למכא

19) 19) 19)

28) 28) 28)

בקש שלום וירדפהו. בקש אוחו עם אהבה, וירדפהו עם שונאיה. בקשהו בקומה, וירדפהו בקומות אחרים. בקשהו בגופה, וירדפהו בממונה. בקשהו לצמה, וירדפהו בצמרים. בקשהו היום, וירדפהו למחר. ואל תמיאש לומר, דא אוכל קהשלים, אקא רדוף צמר השלום עד שפגיענו.

ספר היצירה

א. "שבעה ואלו הן וילן רקיע שתקים וכול מעון טבון ערבות וילן אינו משמש כלום אלא נכנס שחרית ויוצא ערבית ויחדש בכל יום מעשה בראשית שנאמר 'הגומה כדוק שמים וימתחם כאהל לשבת רקיע שבו רמה' ולבנה כוכבים ומולות קבועין שנאמר 'ויחן ויחש' אותם אלהים ברקיע השמים שתקים שבו רחיים עומרות ומותנות מן לצדיקים (ו) שנאמר 'ויצו שתקים ממעל ודלתי שמים פתח וימטר' עליהם מן לאבול וגו' וכול שבו ירושלים וכו' המקדש ומובח בני ומיכאל השר הגדול עומד ומקריב עליו טרבן (ז) שנאמר 'כנה בניתי בית וכול לך טבון לשבתך עולמים'

20) 20) 20)

29) 29) 29)

כשם ר' לוי גדול שלום שכל הברכות וטובות ונחמות שהקב"ה מביאין על ישראל הוחסין בשלום בק"ש פורס טובת שלום בהפילה עושה שלום בכרכת כהנים (מנורי ו) וישם לך שלום ואין לי אלא בברכות בקרבנות מנין זאת החורה לעולה למנהג ולהצאת ולאשם ולמילואים ולוכח השלמים אין לי אלא בכלל בפרט מנין זאת תורת העולה. זאת תורת המנחה ואת תורת התמטת זאת תורת האשם ואת תורת זבח השלמים ואין לי אלא בקרבנות יחיד בקרבנות צבור מנין ה"ל (ט) אלה העשו לה' כמעורכים ומסויים בשלמים ואין לי אלא בעוה"ו בעוה"ב מנין (ס) הגני נוטה אליה כנהר שלום. רבנן אברי גדול שלום שבשפלך המשיח בא אינו פותח אלא בשלום שנא' (ס"ג) מה נאוו על הררים רגלי מבשר משמיע שלום:

עשרה יורה 3

אל תשקצו את גפשותיכם במחלוקת המכלה הגוף והנפש והממון, ומה נשאר ערוז ראייתו לבנים השחירו, ופחות ופחות, ומשפחות נסחפו, ושרים הוסרו מגדולתם, ועירות גדולות נתערערו, וקיבוצים נפרדו, וחסידיים נפסדו, ואנשי אמונה אבדו, וכבדים נקלו ונתבזו בסיבת המחלוקת. נביאים נבאו, וחכמים חכמו, ופילוסופים חפשו ויספו לספר רעת המחלוקת ולא הגיעו לתכליתה. לכן שגאו אותה ונוטו מפניה, והתרחקו מכל אוהביה וגואליה ורעיה. וגם אל כל שאר בשרכם אוהב מדנים התנכרו ורחקו קרבתם, מן תספו בכל חטאתם

21) 21) 21)

נאגה חג העשר